

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 7Sžo/261/2015
Identifikačné číslo spisu: 7013201559
Dátum vydania rozhodnutia: 25.05.2017
Meno a priezvisko: JUDr. Zdenka Reisenauerová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2017:7013201559.2

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Zdenky Reisenauerovej a členiek senátu JUDr. Violy Takáčovej, PhD. a JUDr. Eriky Čanádyovej, v právnej veci žalobcu: SEPStav, s.r.o., so sídlom Železiarenská 49, Košice, IČO: 43 851 321, zastúpený Mgr. Monikou Dunčákovou, advokátkou, so sídlom Štúrová 20, Košice, proti žalovanému: Národný inšpektorát práce, so sídlom Masarykova 10, Košice, v konaní o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. S/2013/02827 O-181/2013, KO-43/2013 zo dňa 3. októbra 2013, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach č.k. 6S/273/2013-73 zo dňa 15. júla 2015, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Košiciach č.k. 6S/273/2013-73 zo dňa 15. júla 2015 p o t v r d z u j e .

Žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a .

Odôvodnenie

Napadnutým rozsudkom č.k. 6S/273/2013-73 zo dňa 15. júla 2015 Krajský súd v Košiciach (ďalej len ako „krajský súd“ alebo „súd prvého stupňa“) zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal preskúmania zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. S/2013/02827

O-181/2013, KO-43/2013 zo dňa 3. októbra 2013, ktorým žalovaný zamietol odvolanie žalobcu a potvrdil prvostupňové rozhodnutie Inšpektorátu práce Banská Bystrica

č. 245/12-1.0/pok/r./I. z 30.7.2013 o uložení pokuty žalobcovi vo výške 2 000,- eur podľa § 19 ods.2 písm. a/ bod 1 zákona č. 125/2006 Z.z. o inšpekcii práce a o zmene a doplnení zákona č. 82/2005 Z.z. o nelegálnej práci a nelegálnom zamestnávaní a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 125/2006 Z.z.“), žiadajúc súd, aby napadnuté rozhodnutie žalovaného zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Žalobcovi právo na náhradu trov konania nepriznal.

Krajský súd zákonnosť preskúmaného rozhodnutia žalovaného správneho orgánu preskúmal v intenciách ustanovení zákona č. 125/2006 Z.z., zákona č. 82/2005 Z.z. a súčasne v intenciách ustanovení zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní v znení neskorších predpisov (ďalej len „správny poriadok“), citujúc právnu úpravu ustanovenú v § 3 ods. 2 zákona č. 82/2005 Z.z., § 19 ods. 2 písm. a/

bod 1 zákona č. 125/2006 Z.z. a § 18 ods. 1 správneho poriadku, postupom v zmysle právnej úpravy ustanovenej v druhej hlave piatej časti Občianskeho súdneho poriadku, upravujúcej rozhodovanie o žalobách proti rozhodnutiam správnych orgánov a dospel k záveru, že žalovaný rozhodol vecne správne na základe dostatočne a spoľahlivo zisteného skutkového stavu a v súlade so zákonom, keď vo veci žalobcu mal preukázané porušenie právnej povinnosti, za čo mu bola uložená sankcia.

Krajský súd z administratívneho spisu žalovaného mal preukázané, že u žalobcu ako kontrolovaného subjektu bola vykonaná inšpekcia práce v dňoch 13.10.2011 (na pracovisku Administratívna budova na T. ulici v J. J.) a v dňoch 14.10., 29.11., 30.11. a 12.12.2011 (na Inšpektoráte práce v Banskej Bystrici) so zameraním na kontrolu dodržiavania zákazu nelegálneho zamestnávania osôb (ustanovenie § 3 ods. 2 v nadväznosti na § 2 ods. 2 písm. a/, b/, c/ zákona č. 82/2005 Z.z.) a na dodržiavanie pracovnoprávných predpisov týkajúcich sa uzatvárania dohôd o prácach vykonávaných mimo pracovného pomeru. Pri inšpekcii boli zistené 2 nedostatky spočívajúce v porušení zákazu nelegálneho zamestnávania a porušení ustanovenia § 223 ods. 1 Zákonníka práce v znení neskorších predpisov, ktoré boli správnym orgánom zdokumentované v protokole o výsledku inšpekcie práce č. IBB-56-02-2.3/P-B24,25-11 zo dňa 12.12.2011 (ďalej len „protokol“). Pri prerokovaní protokolu dňa 12.12.2011 doručil štatutárny zástupca účastníka konania p. Ing. G. D. na inšpektorát práce svoje čestné vyhlásenie (vyjadrenie) k predmetnému protokolu a zmluvu o dielo zo dňa 10.10.2011 uzavretú medzi objednávatelom SEPStav, s.r.o. a zhotoviteľom p. I. N.. Vychádzajúc z poznatkov získaných počas inšpekcie práce, Inšpektorát práce Banská Bystrica ako prvostupňový správny orgán začal správne konanie vo veci uloženia pokuty za porušenie zákazu nelegálneho zamestnávania a porušení ustanovenia § 223 ods. 1 Zákonníka práce v znení neskorších predpisov vo výške 2 400,- eur.

Žalobca sa k oznámeniu o začatí správneho konania vyjadril písomne tak, že nesúhlasil s rozhodnutím inšpektorátu práce o začatí konania o uložení pokuty. Prvostupňový správny orgán - Inšpektorát práce Banská Bystrica rozhodnutím

č.k.: 245/12-1.0/pok/r. zo dňa 08.01.2013, žalobcovi uložil pokutu vo výške 2 400,- eur. Sankcia bola uložená za porušenie povinnosti zo strany účastníka konania, uvedené vo výroku predmetného rozhodnutia a to konkrétne za porušenie zákazu nelegálneho zamestnávania podľa ustanovenia § 3 ods. 2 v nadväznosti na § 2 ods. 2 písm. b/ zákona č. 82/2005 Z.z. o nelegálnej práci a o nelegálnom zamestnávaní a o zmene a doplnení niektorých zákonov ustanovení § 223 ods. 1 Zákonníka práce v znení neskorších predpisov. Na základe odvolania žalobcu ako účastníka konania proti tomuto rozhodnutiu o uložení pokuty žalovaný správny orgán - Národný inšpektorát práce ako odvolací orgán prvostupňové správne rozhodnutie zrušil a vrátil najmä pre rozpor s ustálenou súdnou praxou Najvyššieho súdu SR vo vzťahu k všeobecnej aplikácii trestnoprávných zásad na správne konania a to zásadu absorpcie sadzieb (absorpčnej zásady). Odvolací správny orgán taktiež odporučal zvážiť právne posúdenie veci vo vzťahu k ustanoveniu § 1 ods. 2 a 3 Zákona č. 311/2001 Z.z. Zákonníka práce v znení účinnom do 30.11.2011 (ďalej len „Zákonník práce“), avšak jasne deklaroval správnosť skutkových zistení ako aj právneho posúdenia veci (porušenia zákona č. 82/2005 Z.z. o nelegálnej práci a nelegálnom zamestnávaní a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov). Inšpektorát práce po prijatí právoplatného rozhodnutia odvolacieho správneho orgánu, č. S/2013/01211, O-43/2013 zo dňa 28.03.2013 a po oboznámení sa s dôvodmi zrušenia napadnutého rozhodnutia a vrátenia veci na nové prejednanie a rozhodnutie, zaslal účastníkovi konania oznámenie o pokračovaní v správnom konaní zo dňa 11.06.2013 a následne vo veci opätovne rozhodol. Rozhodnutím

č.k.: 245/12-1.0/pok/r./I. zo dňa 30.07.2013, žalobcovi uložil pokutu vo výške 2 000,- eur. Sankcia bola uložená za porušenie povinnosti zo strany účastníka konania, uvedené vo výroku predmetného rozhodnutia a to konkrétne za porušenie zákazu nelegálneho zamestnávania podľa ustanovenia § 3 ods. 2 v nadväznosti na § 2 ods. 2 písm. a/ zákona č. 82/2005 Z.z. o nelegálnej práci a o nelegálnom zamestnávaní a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej „zákon č. 82/2005 Z.z.“). Žalobca sa v zákonom stanovenej lehote proti rozhodnutiu o uložení pokuty opätovne odvolal. Žalovaný žalobou napadnutým rozhodnutím v zmysle ustanovenia § 59 ods. 1 správneho poriadku prvostupňové správne rozhodnutie v celom rozsahu potvrdil a odvolanie žalobcu zamietol, dospejúc k právnenému záveru o skutkovej a právnej správnosti prvostupňového správneho rozhodnutia.

Krajský súd vo vzťahu k žalobnej námietke poukazujúcej na právne nedostatky výrokovej časti prvostupňového rozhodnutia z 30.07.2013 a v tejto súvislosti aj na žalobcom uvádzanú absenciu výroku administratívneho rozhodnutia o celom predmete správneho konania, s poukazom na znenie ustanovenia § 18 ods. 1, 2 správneho poriadku konštatoval, že správny poriadok síce neupravuje výslovne obsahové náležitosti upovedomenia o začatí konania ako procesného úkonu správneho orgánu, avšak ako to vyplýva z právnej teórie, ako aj ustálenej súdnej praxe, treba vzhľadom na základné pravidlá správneho konania vychádzať z toho, že upovedomenie o začatí konania musí byť formulované tak, aby bolo zrejmé, v akej veci koná správny orgán a aký je právny dôvod, pre ktorý sa začína konanie z úradnej povinnosti. Ide o odkaz na konkrétne ustanovenia zákona, ktoré boli podľa názoru správneho orgánu porušené, a ktoré zakladajú kompetenciu správneho orgánu vo veci rozhodovať, vec v ktorej sa koná a popis skutku, ktorý je dôvodom pre začatie správneho konania. Z obsahu administratívneho spisu správnych orgánov oboch stupňov krajský súd považoval za preukázané, že vydaniu rozhodnutí správnych orgánov z 30.07.2013 a 03.10.2013, ktoré sú predmetom súdneho preskúmvacieho konania v danej právnej veci, predchádzalo oznámenie Inšpektorátu práce Banská Bystrica z 11.06.2013 označené ako Pokračovanie v správnom konaní - oznámenie, ktorým uvedený prvostupňový správny orgán konal z vlastného podnetu na základe predchádzajúceho právoplatného rozhodnutia Národného inšpektorátu práce Košice č. S/2013/01211, O-43/2013 z 28.03.2013 o zrušení pôvodného rozhodnutia Inšpektorátu práce Banská Bystrica č. 245/12-1.0/pok/r./ z 08.01.2013 o uložení pokuty žalobcovi vo výške 2 400,- eur. Krajský súd uviedol, že v predmetnom oznámení Inšpektorátu práce Banská Bystrica z 11.06.2013, ktoré je po obsahovej právnej stránke procesným úkonom správneho orgánu prvého stupňa právne korešpondujúcim s inštitútom upovedomenia o začatí konania, vyplýva, že predmetom ďalšieho administratívneho konania po zrušení pôvodného rozhodnutia Inšpektorátu práce Banská Bystrica z 08.01.2013 je iba skutok konkretizovaný v predmetnom oznámení z 11.06.2013 (nelegálne zamestnávanie fyzickej osoby I. v čase výkonu inšpekcie práce dňa 13.10.2011 o 8.02 hod. na pracovisku Administratívna budova na T. XX v J. J.). Krajský súd konštatoval, že po vydaní právoplatného rozhodnutia žalovaného Národného inšpektorátu práce Košice z 28.03.2013, ktorým bolo zrušené prvostupňové rozhodnutie Inšpektorátu práce Banská Bystrica z 08.01.2013, teda nebol predmetom ďalšieho administratívneho konania skutok uvedený v predmetných rozhodnutiach pod bodom 1 (porušenie ustanovenia § 223 ods. 1 Zákonníka práce uzatvorením dohôd o vykonaní práce medzi žalobcom a fyzickými osobami). Dané skutkové vymedzenie pôvodného predmetu správneho konania preto nemohlo byť ani súčasťou ďalších preskúmvaných rozhodnutí správnych orgánov oboch stupňov. Podľa názoru krajského súdu žalobca takýmto procesným postupom správnych orgánov teda nemohol byť ukrátený na svojich subjektívnych právach, keďže preskúmvané rozhodnutie žalovaného z 03.10.2013 je rozhodnutím o celom predmete správneho konania. Podľa názoru krajského súdu právna požiadavka na vecné, časové a miestne vymedzenie skutku, ktorý je predmetom administratívneho trestania vychádzajúca z dikcie § 47 ods. 2 správneho poriadku a ustálenej judikatúry Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, bola v preskúmvanej právnej veci zreteľne a vyčerpávajúcim právnym spôsobom naplnená, keď správny orgán prvého stupňa - Inšpektorát práce Banská Bystrica v prvostupňovom rozhodnutí z 30.07.2013 totiž vo výrokovej časti svojho rozhodnutia jasne vymedzil predmet správneho deliktu v právnej nadväznosti na zákonné ustanovenia zákona č. 82/2005 Z.z., pričom zjavne ide o skutkové vymedzenie nezameniteľné s prípadným iným správnym deliktom. Na základe uvedených právnych záverov krajský súd neuznal ako dôvodnú predmetnú žalobnú námietku vzťahujúcu sa na výrokovú časť administratívnych rozhodnutí oboch stupňov, s poukazom na tvrdenie žalobcu, v zmysle ktorého túto námietku považoval za zásadnú, a to ani v časti poukazujúcej na údajnú nekompletnosť, neúplnosť výroku, ani čo do jeho konkrétnosti a obsažnosti.

Vo vzťahu k ďalším žalobným námietkam krajský súd poukázal na obsiahle a právne vyčerpávajúce odôvodnenie rozhodnutí správnych orgánov oboch stupňov z 30.07.2013 a 03.10.2013. Krajský súd zdôraznil, že protokol č. IBB-56-02-2.3/P-B24,25-11 z 12.12.2011 vypracovaný správnym orgánom prvého stupňa, ktorý je súčasťou administratívneho spisu, obsahuje jednoznačné zistenia o charaktere práce vykonávanej fyzickou osobou I. v prospech žalobcu v čase výkonu inšpekcie práce dňa 13.10.2011 na pracovisku Administratívna budova na T. XX v J. J. - pomocné stavebné práce - strhávanie tapiet, a to bez založenia pracovnoprávneho vzťahu podľa osobitného predpisu - X. práce. Ďalej krajský súd uviedol, že následne pri prerokovaní protokolu z 12.12.2011 vzťahujúceho sa na dané

inšpekčné zistenia prvostupňového správneho orgánu doručil štatutárny zástupca žalobcu Inšpektorátu práce vlastné čestné vyhlásenie a zmluvu o dielo z 10.10.2011, uzatvorenú medzi objednávateľom SEPStav, s.r.o. a zhotoviteľom I. N.. Súčasťou administratívneho spisu správneho orgánu prvého stupňa je okrem predmetnej zmluvy o dielo z 10.10.2011 aj dohoda o vykonaní práce uzatvorená medzi žalobcom a uvedenou fyzickou osobou (I. N.) z 13.10.2011 (tri dni po uzatvorení zmluvy o dielo z 10.10.2011), obsahom ktorej sú ako dojednaná pracovná úloha uvedené pomocné stavebné práce. Predmet zmluvy o dielo z 10.10.2011 je označený ako „vykonanie diela odstraňovanie zvyškov tapiet zo stien na 2. a 3. poschodí Administratívnej budovy na T. XX v J. J.“.

Krajský súd konštatoval, že vzhľadom na výsledky dokazovania vykonané Inšpektorátom práce Banská Bystrica obsiahnuté v protokole z 12.12.2011 nemal pochybnosti o správnosti záverov inšpekčných orgánov v preskúmvanej právnej veci o tom, že predmetný právny úkon (zmluva o dielo) nezodpovedal charakteru práce vykonávanej uvedenou fyzickou osobou v prospech žalobcu, ktorá evidentne vykazovala znaky závislej práce spadajúcej pod právny režim § 1 ods. 3 Zákonníka práce. Poukázal na to, že špeciálny právny režim Zákonníka práce pri úprave pracovnoprávných vzťahov má pritom, vychádzajúc predovšetkým z ustanovenia § 1 ods. 2 zákona č. 40/1964 Zb. v znení neskorších predpisov (Občiansky zákonník) prioritu ako právna norma *lex specialis* voči predpisom občianskeho práva, s poukazom na potrebu ochrany pracovnoprávných vzťahov v širšom právnom kontexte, vrátane odvodových povinností zamestnávateľa vyplývajúcich z pracovnoprávneho vzťahu.

Krajský súd s poukazom na právnu úpravu zákona č. 82/2005 Z.z. v ustanovení § 1 vymedzujúcu nelegálnu prácu a nelegálne zamestnávanie, a právnu úpravu ustanovenú v § 3 ods. 2 zákona č. 82/1995 Z.z., ktorú citoval, nepovažoval za dôvodnú argumentáciu žalobcu ohľadom právnej možnosti subsumovať daný právny vzťah medzi žalobcom a fyzickou osobou I. pod právny režim Občianskeho zákonníka. Za nedôvodnú preto krajský súd vyhodnotil aj žalobnú námietku vytykajúcu správne orgánu prvého stupňa, že nevykonal žalobcom navrhované dôkazy, za účelom preukázania neviný žalobcu v otázke posúdenia charakteru činnosti I. N. vykonávanej dňa 13.10.2011, t.j. či išlo o závislú prácu alebo nie, čím došlo k porušeniu jeho práva na obhajobu vo veci správneho deliktu, ktorý má charakter konania o trestnom obvinení. Krajský súd konštatoval, že pre inšpekčné zistenia správnych orgánov oboch stupňov mal zásadný právny význam skutočný obsah právneho vzťahu medzi žalobcom a označenou fyzickou osobou, majúci evidentne znaky závislej práce (§ 1 ods. 3 Zákonníka práce). Podľa názoru krajského súdu závery správnych orgánov oboch stupňov o posúdení Zmluvy o dielo z 10.10.2011 ako simulovaného právneho úkonu majú svoj reálny dôkazný základ v obsahu administratívneho spisu, predovšetkým v obsahu protokolu z 12.12.2011, s poukazom na to, že súčasťou administratívneho spisu prvostupňového správneho orgánu je aj zápisnica o podaní informácie I. N. z 13.10.2011, kedy bola u žalobcu vykonaná inšpekcia na jeho pracovisku. Jej obsahom je tvrdenie uvedenej osoby, že 13.10.2011 vykonával pomocné práce na vyššie uvedenom pracovisku - strhávanie tapiet. Z obsahu predmetnej zápisnice, ani z iných relevantných inšpekčných zistení Inšpektorátu Banská Bystrica nevyplývajú také skutočnosti, ktoré by navodzovali potrebu zaoberať sa podrobne námietkami žalobcu poukazujúcimi na právny režim zmluvy o dielo podľa Občianskeho zákonníka ako aplikovateľnej právnej úpravy pre daný právny vzťah označený v skutkovom vymedzení správneho deliktu.

Krajský súd s poukazom na právnu úpravu v § 19 ods. 2 písm. a/ bod 1 zákona č. 125/2006 Z.z. konštatoval, že žalobcovi bola uložená pokuta vo výške 2 000,- eur podľa citovaného zákonného ustanovenia zákona č. 125/2006 Z.z. v platnom znení, t.j. na dolnej hranici zákonom stanovenej sadzby, pričom jej výšku predovšetkým správny orgán prvého stupňa v odôvodnení náležite odôvodnil, a to závažnosťou zisteného nedostatku a jeho dôsledkov a tým, že nelegálna práca a nelegálne zamestnávanie je stále závažným pracovnoprávnym problémom spoločnosti, ktorý je potrebné eliminovať. Zohľadnená bola pritom aj „veľkosť zamestnávateľa“ ako aj skutočnosť, že išlo o jednu nelegálne zamestnanú fyzickú osobu a u zamestnávateľa bol tento nedostatok zistený prvýkrát. Za nedôvodnú preto krajský súd vyhodnotil aj žalobnú námietku, podľa ktorej v oboch napadnutých rozhodnutiach správnych orgánov vydaných v inštančnom postupe absentujú kritériá, ktoré je potrebné rešpektovať pri ukladaní sankcií za správne delikty, čo podľa žalobcu vytvára stav nepreskúmateľnosti administratívneho rozhodnutia pre nedostatok dôvodov.

Krajský súd po preskúmaní danej veci dospel k záveru, že správne orgány oboch stupňov postupovali v preskúmanej právnej veci v právnom režime zákona č. 125/2006 Z.z. v platnom znení, aplikujúc zároveň predpisy o správnom konaní (vzhľadom na spoločné a prechodné ustanovenia uvedeného zákona dané v jeho ustanovení § 21 ods. 3, a preto nepovažoval za potrebné zaoberať sa tvrdeniami žalobcu poukazujúcimi na právny stav podľa zákona č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov.

Krajský súd záverom uviedol, že vychádzajúc z konštantnej judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva povinnosťou správneho súdu je vysporiadať sa so zásadnými žalobnými námietkami, pričom nie je nutné, aby na každú žalobnú námietku bola daná súdom podrobná odpoveď (napr. vec N. O. proti E., rozsudok z 21.01.1999 č. 30544/96 a iné, tiež judikatúra ÚS SR - I.ÚS 226/03, III.ÚS 209/2004, III.ÚS 260/06 a ďalšie). Krajský súd vychádzajúc zo zisteného skutkového a právneho stavu veci žalobu zamietol podľa § 250j ods. 1 OSP.

O trovách konania krajský súd rozhodol v súlade s ustanovením § 250k ods. 1 OSP tak, že žalobcovi, ktorý v konaní nebol úspešný, nepriznal právo na náhradu trov konania.

2.

Proti uvedenému rozsudku krajského súdu sa žalobca zákonnej lehote odvolal. Žiadal, aby odvolací súd napadnutý rozsudok krajského súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

V dôvodoch odvolania žalobca namietal, že súd prvého stupňa na základe vykonaných dôkazov dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam (§ 205 ods. 2 písm. d/ OSP), rozhodnutie krajského súdu vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 205 ods. 2 písm. f/ OSP a postupom krajského súdu mu bola odňatá možnosť konať pred súdom (§ 221 ods. 1 písm. f/ OSP).

Žalobca vytýkal krajskému súdu, že v napadnutom rozsudku sa riadne nevyporiadal s jeho námietkami uvedeným v žalobe. Dôvodil, že mal právo na to, aby krajský súd pri vyslovení opačného právneho názoru ako mal žalobca výslovne, jasne a zrozumiteľne vysvetlil, z akého dôvodu žalobu zamietol. Tvrdil, že rozsudok krajského súdu nie je riadne odôvodnený, nie je z neho možné zistiť zákonné dôvody zamietnutia žaloby, ktorým postupom mu bola odňatá možnosť konať pred súdom. Trval na dôvodoch podanej žaloby. Namietal, že v konaní pred prvostupňovým a aj žalovaným správnym orgánom boli porušené trestno právne zásady, zásady správneho konania a právo na obhajobu a právo na spravodlivý proces žalobcu ako obvineného zo správneho deliktu a že napadnuté rozhodnutia sú nezákonné a nedostatočne odôvodnené. Vytýkal žalovanému, že vo svojom písomnom vyjadrení k žalobe, doručeným krajskému súdu dňa 17.02.2014, sa riadne nevyporiadal s jeho námietkami uvedenými v jeho žalobe.

3.

Žalovaný v písomnom vyjadrení k odvolaniu žalobcu uviedol, že sa plne stotožňuje s rozsudkom krajského súdu, považujúc ho za vecne správny a zákonný.

4.

Podľa § 492 ods. 1, 2 zákona č. 162/2015 Z.z. Správny súdny poriadok účinný od 01.07.2016 konania podľa tretej hlavy piatej časti Občianskeho súdneho poriadku začaté pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona sa dokončia podľa doterajších predpisov.

Odvolacie konania podľa piatej časti Občianskeho súdneho poriadku začaté pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona sa dokončia podľa doterajších predpisov.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 OSP v spojení s § 492 ods. 2 zákona

č. 162/2015 Z.z. Správny súdny poriadok - ďalej len „SSP“) preskúmal napadnutý rozsudok krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo v medziach podaného odvolania žalobcu (§ 246c ods. 1 prvá veta OSP a § 212 ods. 1 OSP a § 492 ods. 2 SSP), odvolanie prejednal bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 250ja ods. 2 OSP, § 492 ods. 2 SSP), keď deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne 5 dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk (§ 156 ods. 1 a ods. 3 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá a § 211 ods. 2 OSP a s § 492 ods. 2 SSP) a dospel k záveru, že jeho odvolaniu nie je možné priznať úspech.

Predmetom odvolacieho konania v danej veci bol rozsudok krajského súdu, ktorým súd prvého stupňa zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal preskúmania zákonnosti napadnutého rozhodnutia žalovaného č. S/2013/02827 O-181/2013, KO-43/2013 zo dňa 3. októbra 2013, žiadajúc jeho zrušenie a vrátenie veci na ďalšie konanie.

Odvolací súd preskúmal rozsudok súdu prvého stupňa ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, pričom v rámci odvolacieho konania skúmal aj napadnuté rozhodnutie žalovaného správneho orgánu, v spojení s prvostupňovým správnym rozhodnutím, ako aj konanie im predchádzajúce, najmä z toho pohľadu, či sa súd prvého stupňa vysporiadal so zásadnými námietkami žalobcu uvedenými v žalobe a z takto vymedzeného rozsahu, či správne posúdil zákonnosť a správnosť napadnutého rozhodnutia žalovaného.

Predmetom preskúmacieho konania v danej veci bolo rozhodnutie žalovaného správneho orgánu - Národného inšpektorátu práce č. S/2013/02827 O-181/2013, KO-43/2013 zo dňa 3. októbra 2013, ktorým žalovaný zamietol odvolanie žalobcu a potvrdil prvostupňové rozhodnutie Inšpektorátu práce Banská Bystrica č. 245/12-1.0/pok/r./I. z 30.07.2013. Uvedeným rozhodnutím prvostupňový správny orgán žalobcovi uložil pokutu vo výške 2 000,- eur podľa § 19 ods. 2 písm. a/ bod 1 zákona č. 125/2006 Z.z..

Najvyšší súd v procese posudzovania zákonnosti napadnutého rozsudku súdu prvého stupňa vychádzal zo skutkových zistení vyplývajúcich z administratívneho spisu, na ktoré poukázal už súd prvého stupňa v odôvodnení napadnutého rozsudku, a preto ich neopakuje.

Odvolací súd po vyhodnotení odvolacích dôvodov vo vzťahu k napadnutému rozsudku krajského súdu a vo vzťahu k obsahu súdneho a pripojeného administratívneho spisu v zmysle ustanovenia § 219 ods. 2 OSP v spojení s § 246c ods. 1 OSP a s § 492 ods. 2 SSP konštatuje, že nezistil dôvod na to, aby sa v zásade odchýlil od logických argumentov a relevantných právnych záverov vo veci samej, spolu so správnym poukazom na právnu úpravu vzťahujúcu sa k predmetu konania, uvedených v odôvodnení napadnutého rozsudku krajského súdu, ktoré vytvárajú dostatočné právne východiská pre vyslovenie výroku napadnutého rozsudku. Senát odvolacieho súdu považuje právne posúdenie preskúmanej veci krajským súdom za správne a súladné so zákonom. Vzhľadom k tomu, aby neopakoval pre účastníkov známe skutočnosti, na zdôraznenie správneho skutkového a právneho záveru súdu prvého stupňa uvádza.

Odvolací súd upriamuje pozornosť na to, že súd v procese súdneho prieskumu nie je súdom skutkovým. Jeho úlohou pri preskúmaní zákonnosti rozhodnutia a postupu správneho orgánu podľa piatej časti druhej hlavy Občianskeho súdneho poriadku upravujúcej rozhodovanie o žalobách proti rozhodnutiam a postupom správnych orgánov (§§ 247 a nasl. OSP) je posudzovať, či správny orgán príslušný na konanie si zadovážil dostatok skutkových podkladov pre vydanie rozhodnutia, či zistil vo veci skutočný stav, či konal v súčinnosti s účastníkom konania, či rozhodnutie bolo vydané v súlade so zákonmi a inými právnymi predpismi a či obsahovalo zákonom predpísané náležitosti, teda či rozhodnutie správneho orgánu bolo vydané v súlade s hmotnoprávnymi ako aj s procesnoprávnymi predpismi. Súdny prieskum zákonnosti rozhodnutia žalovaného správneho orgánu je určený rozsahom dôvodov uvedených v žalobe, ktorými žalobca namieta nezákonnosť rozhodnutia správneho orgánu, tvrdiac, že nezákonným rozhodnutím správneho orgánu a postupom mu predchádzajúcim bol ukrátený na svojich hmotnoprávných alebo procesnoprávných právach. Zákonnosť rozhodnutia správneho orgánu je podmienená zákonnosťou postupu správneho orgánu predchádzajúcemu vydaniu napadnutého

rozhodnutia.

V rámci správneho prieskumu súd teda skúma aj procesné pochybenia správneho orgánu namietané v žalobe, či uvedené procesné pochybenie správneho orgánu je takou vadou konania pred správnym orgánom, ktorá mohla mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia (§ 250i ods. 3 OSP).

Pri preskúvaní zákonnosti rozhodnutia je pre súd rozhodujúci skutkový stav, ktorý tu bol v čase vydania napadnutého rozhodnutia. Súd môže vykonať dôkazy nevyhnutné na preskúvanie napadnutého rozhodnutia (§ 250i ods. 1 OSP).

Ak správny orgán podľa osobitného zákona rozhodol o spore alebo o inej právnej veci vyplývajúcej z občianskoprávných, pracovných, rodinných a obchodných vzťahov (§ 7 ods. 1) alebo rozhodol o uložení sankcie, súd pri preskúvaní tohto rozhodnutia nie je viazaný skutkovým stavom zisteným správnym orgánom. Súd môže vychádzať zo skutkových zistení správneho orgánu, opätovne vykonať dôkazy už vykonané správnym orgánom alebo vykonať dokazovanie podľa tretej časti druhej hlavy (§ 250i ods. 2 OSP).

Do uvedenej právnej normy bola transformovaná požiadavka tzv. „plnej jurisdikcie“ ako atribútu práva na spravodlivý proces, v zmysle ktorej súd pri svojom rozhodovaní nesmie byť obmedzený v skutkových otázkach len tým, čo vo veci zistil správny orgán, a to ani čo do rozsahu vykonaných dôkazov, ani ich obsahu a hodnotenia zo známych hľadísk závažnosti, zákonnosti a pravdivosti. Súd teda celkom samostatne a nezávisle hodnotí správnosť a úplnosť skutkových zistení zadovážených správnym orgánom, a ak pritom zistí skutkové, či (procesné) právne pochybenia, môže v zrušujúcom rozhodnutí správnemu orgánu uložiť povinnosť na ich odstránenie, nahradenie alebo doplnenie, alebo tak urobí sám.

Odvolací súd zistil, že súd prvého stupňa v danej veci v procese súdneho prieskumu napadnutého rozhodnutia žalovaného náležite postupoval v zmysle procesných pravidiel zákonodarcom nastolených v druhej hlave piatej časti Občianskeho súdneho poriadku citovaných vyššie, keď súdny prieskum napadnutého rozhodnutia žalovaného vykonal v dostatočnom rozsahu pri správnej aplikácii právnej úpravy zákona č. 125/2006 Z.z. sledujúc účel a cieľ administratívneho trestania zákonodarcom nastoleného v právnej úprave zákona o inšpekcii práce.

Podľa článku 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) Slovenská republika je zvrchovaný, demokratický a právny štát.

Podľa článku 2 ods. 2 ústavy štátne orgány môžu konať iba na základe ústavy, v jej medziach a v rozsahu a spôsobom, ktorý ustanoví zákon.

Podľa článku 152 ods. 4 ústavy výklad a uplatňovanie ústavných zákonov, zákonov a ostatných všeobecne záväzných právnych predpisov musí byť v súlade s touto ústavou.

Základom interpretácie a aplikácie článku 1 ods. 1 ústavy je zabezpečenie materiálneho a nie formálneho právneho štátu. Základnou premisou materiálneho právneho štátu sa prezentuje všeobecná záväznosť práva pre všetkých. To znamená, že štátne orgány, orgány územnej samosprávy, právnické osoby s právomocou rozhodovania o právach a povinnostiach, ako aj každý jednotlivec musí konať tak, ako určuje právny poriadok.

Ústavný súd SR princíp materiálneho právneho štátu prezentoval v právnom názore: „V právnom štáte, v ktorom sú ako neoddeliteľné súčasť okrem iných stelesnené princípy, ako sú právna istota a spravodlivosť (princíp materiálneho právneho štátu), čo možno spoľahlivo vyvodiť z článku 1 ústavy, sa osobitný dôkaz kladie na ochranu tých práv, ktoré sú predmetom jej úpravy. Povinnosťou všetkých štátnych orgánov je zabezpečiť reálnu možnosť ich uplatnenia tými subjektmi, ktorými boli priznané“ (ÚS 17/1999, Nález z 22. septembra 1999. Zbierka nálezov a uznesení Ústavného súdu SR 1999, s. 365;

zhodne I.ÚS 44/1999, Nález z 13. októbra 1999. Zbierka nálezov a uznesení Ústavného súdu SR 1999, s. 382, I.ÚS 10/98)“ (I.ÚS 54/02. Nález z 13. novembra 2002. Zbierka nálezov a uznesení Ústavného súdu SR 2002 - II. polrok, s. 750, nález Ústavného súdu SR

č. PL. ÚS 22/06). Judikatúra ústavného súdu tiež kladie dôraz, že v súlade s článkom 1 ods. 1 ústavy s uplatňovaním princípu právnej istoty v právom štáte sa spája požiadavka všeobecnosti, platnosti, trvácnosti, stability, racionálnosti a spravodlivého obsahu právnych noriem; medzi ústavné princípy vlastné právnemu štátu patrí aj zákaz svojvôle v činnosti štátnych orgánov, ako aj zásada primeranosti, resp. proporcionality (m. m. PL. ÚS 1/04).

Z citovaného článku 152 ods. 4 ústavy vyplýva, že výklad a uplatňovanie všeobecne záväzných právnych predpisov musí byť v súlade s ústavou. Vplyvom ústavy dochádza k vsunutiu jej obsahovo-hodnotových vlastností do všeobecných pojmov zákona tak, aby bol zabezpečený ústavne konformný výklad. Požiadavka na ústavne konformnú aplikáciu a výklad zákona je súčasťou zákonnosti rozhodnutia ako individuálneho správneho aktu. Dikcia zákona nemôže byť interpretovaná izolovane, mimo zmyslu a účelu zákona, cieľa právnej regulácie, ktorý zákon sleduje. Orgány štátu, ako aj iné právnické subjekty realizujú svoju rozhodovaciu právomoc sú pri výkone svojej moci povinné postupovať v zmysle článku 2 ods. 2 ústavy, s prihliadnutím na to, že súčasne sú viazané aj právnou úpravou obsiahnutou v medzinárodných zmluvách, ktorými je Slovenská republika viazaná (článok 7 Ústavy SR) a po vstupe Slovenskej republiky do Európskeho spoločenstva, Európskej únie postupovať tiež v súlade s právne záväznými predpismi Európskeho spoločenstva, Európskej únie.

Zo skutkových zistení vyplývajúcich z administratívneho spisu v danej veci je zřejmé, že Inšpektorát práce Banská Bystrica rozhodnutím č. 245/12-1.0/pok/r./I. z 30.07.2013 podľa § 19 ods. 2 písm. a/ bod 1 zákona č. 125/2006 Z.z. žalobcovi uložil sankciu - pokutu v sume 2 000,- eur za porušenie povinnosti § 3 ods. 2, v spojení s § 2 ods. 2 písm. a/ zákona o nelegálnej práci a nelegálnom zamestnávaní, na tom skutkovom základe, že žalobca využíval dňa 13.10.2011 o 8.20 hod závislú prácu fyzickej osoby I. N., ktorý vykonával pomocné stavebné práce a žalobca s ním nemal založený žiaden pracovnoprávny vzťah podľa osobitného predpisu - Zákonníka práce. Na základe odvolania žalobcu žalovaný žalobou napadnutým rozhodnutím uvedené prvostupňové rozhodnutie potvrdil a odvolanie zamietol.

5.

Žalobca v odvolaní proti rozhodnutiu krajského súdu predovšetkým namietal, že súd prvého stupňa napadnutý rozsudok nedostatočne odôvodnil, keď jasným a zrozumiteľným spôsobom nedal dostatočnú odpoveď na otázky ním nastolené v žalobe, kde namietal nesprávnosť výroku prvostupňového správneho rozhodnutia, nesprávne právne posúdenie nelegálnej práce, nevyhovenie jeho návrhu na doplnenie dokazovania, majúce za následok nedostatočne zistený skutkový stav a odňatie mu práva na obhajobu.

Podľa ustanovenia 246c ods. 1 OSP pre riešenie otázok, ktoré nie sú priamo upravené v tejto časti, sa použijú primerane ustanovenia prvej, tretej a štvrtej časti tohto zákona. Opravný prostriedok je prípustný, len ak je to ustanovené v tejto časti. Proti rozhodnutiu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky opravný prostriedok nie je prípustný.

Podľa ustanovenia § 157 ods. 1, 2 OSP v písomnom vyhotovení rozsudku sa po slovách "V mene Slovenskej republiky" uvedie označenie súdu, mená a priezviská sudcov a prísediacich, presné označenie účastníkov a ich zástupcov, účasť prokurátora, označenie prejednávanej veci, znenie výroku, odôvodnenie, poučenie o lehote na podanie odvolania a náležitostiach odvolania podľa § 205 ods. 1 a 2, poučenie o možnosti výkonu rozhodnutia a deň a miesto vyhlásenia.

V odôvodnení rozsudku súd uvedie, čoho sa navrhovateľ (žalobca) domáhal a z akých dôvodov, ako sa vo veci vyjadril odporca (žalovaný), prípadne iný účastník konania, stručne, jasne a výstižne vysvetlí, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, z ktorých dôkazov vychádzal a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil. Súd dbá na to, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé. OSP

Problematike týkajúcej sa povinnosti náležite zdôvodniť rozhodnutie venoval značnú pozornosť vo svojej judikatúre aj Ústavný súd Slovenskej republiky - napr. v nálezoch sp.zn. IV. ÚS 1/02, II. ÚS 174/04, III. ÚS 117/07, III. ÚS 332/09, I. ÚS 243/07,

I. ÚS 114/08, III. ÚS 36/2010. Ústavný súd konštatoval, že nezávislosť rozhodovania všeobecných súdov (týka sa aj rozhodovacej činnosti orgánov verejnej správy) sa uskutočňuje v ústavnom a zákonnom procesnoprávnom a hmotnoprávnom rámci. Procesnoprávny rámec predstavujú predovšetkým princípy riadneho a spravodlivého procesu; jedným z týchto princípov, predstavujúcim súčasť práva na spravodlivý proces a vylučujúcim ľubovôľu pri rozhodovaní, je povinnosť súdov ako aj orgánov verejnej správy svoje rozhodnutia odôvodniť v súlade so zákonnou úpravou. Z odôvodnenia totiž musí vyplývať vzťah medzi skutkovými zisteniami a úvahami pri hodnotení dôkazov na strane jednej a právnymi závermi na strane druhej. Povinnosť súdu ako aj orgánu verejnej správy je presvedčivo a správne vyhodnotiť dôkazy a svoje rozhodnutie náležite odôvodniť, pritom starostlivo prihliadať na všetko, čo vyšlo počas konania najavo, vrátane toho, čo uviedli účastníci. Z odôvodnenia rozhodnutia teda musí vyplývať vzťah medzi skutkovými zisteniami a úvahami pri hodnotení dôkazov na jednej strane a právnymi závermi na strane druhej. Vzhľadom na to, že z odôvodnenia rozhodnutia uvedené skutočnosti jednoznačne vyplývajú sa nemožno stotožniť s námietkou žalovaného o nedostatočne odôvodnenom rozhodnutí krajského súdu a o potrebe jeho zrušenia pre vadu nepreskúmateľnosti. Taktiež z ustálenej judikatúry EŠLP je zrejmé, že právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia patrí medzi základné zásady spravodlivého súdneho procesu. V zmysle judikatúry Súdneho dvora ako aj ústavného súdu sa pritom nevyžaduje, aby sa na každý argument strany, aj na taký, ktorý je pre rozhodnutie bezvýznamný, bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia. Ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (O. z 9. decembra 1994, séria A, č. 303-A, s. 12, § 29; Y. z 9. decembra 1994, séria A, č. 303-B; Georgiadis c. Grécko z 29. mája 1997; Higgins c. Francúzsko z 19. februára 1998).

Vychádzajúc z uvedeného odvolací súd vyhodnotil odvolacie námietky žalobcu, ktorými namietal, že súd prvého stupňa v napadnutom rozsudku sa riadne nevyporiadal s jeho námietkami uvedeným v žalobe, za nedôvodné. Krajský súd v odôvodnení napadnutého rozhodnutia uvádza v dostatočnom rozsahu relevantné skutkové zistenia preukazujúce protiprávne konanie žalobcu a súčasne právne dôvody, podložené právnou úpravou na vec sa vzťahujúcou, ktoré ho viedli k právnemu záveru o zákonnosti žalobou napadnutého rozhodnutia v spojení s prvostupňovým správny rozhodnutím a konania im predchádzajúceho, čo je v súlade s procesnými požiadavkami vyjadrenými v ustanovení § 157 ods. 2 OSP. Vychádzajúc z obsahu odôvodnenia napadnutého rozsudku súdu prvého stupňa neobstojí ani tvrdenie žalobcu, ktorým dôvodil, že mal právo na to, aby krajský súd pri vyslovení opačného právneho názoru ako mal žalobca výslovne, jasne a zrozumiteľne vysvetlil, z akého dôvodu žalobu zamietol, majúc za to, že rozsudok krajského súdu nie je riadne odôvodnený, nie je z neho možné zistiť zákonné dôvody zamietnutia žaloby, ktorým postupom mu bola odňatá možnosť konať pred súdom.

Nebolo povinnosťou súdu prvého stupňa vysvetľovať žalobcovi dôvody zamietnutia žaloby, keď súd v procese súdneho prieskumu zákonnosti rozhodnutia a postupu žalovaného nevyslovuje, či súhlasí s právnym názorom žalobcu alebo zaujíma opačný právny názor. V procese súdneho prieskumu zákonnosti rozhodnutia a postupu orgánu verejnej správy je povinnosťou súdu preskúmať žalobou napadnuté rozhodnutie správneho orgánu a postup mu predchádzajúci v rozsahu žalobných dôvodov a v rámci tohto procesu posúdiť, či žalovaný správny orgán v preskúmvanej veci konal a rozhodol na základe zákonného zmocnenia, či vo veci vykonal dokazovanie v súlade so zákonom v dostatočnom rozsahu, či zistil skutočný stav veci a či záver, ktorý prvostupňový správny orgán v rozhodnutí zo zistených skutkových okolností urobil a žalovaný v druhostupňovom správnom rozhodnutí ustálil, zodpovedá zásadám logického myslenia a správneho uváženia a je v súlade aj s hmotnoprávnymi ustanoveniami zákona, ako aj či rozhodnutie správneho orgánu je náležite odôvodnené.

Odvolací súd preto konštatuje, že súd prvého stupňa súdnemu prieskumu zákonnosti rozhodnutia žalovaného a postupu mu predchádzajúceho veci venoval náležitú pozornosť a v odôvodnení napadnutého rozsudku dal dostatočnú odpoveď na zásadné námietky žalobcom vznesené v jeho žalobe,

za ktoré považoval, či v konaní administratívneho trestania bolo preukázané, že žalobca v čase inšpekcie dňa 13.10.2013 na pracovisku - Administratívna budova v J. J. na T. XX, nelegálne zamestnával fyzickú osobu I. N., ktorý vykonával pomocné stavebné práce a nemal s ním založený žiaden pracovnoprávny vzťah podľa osobitného predpisu - Zákonníka práce, čím naplnil skutkovú podstatu správneho deliktu zákazu nelegálneho zamestnávania podľa § 3 ods. 2 v spojení s § 2 ods. 2 písm. a/ zákona č. 82/2005 Z.z.. Otázke právneho posúdenia protiprávneho konania žalobcu na str. 15 a nasl. súd prvého stupňa dal určitú, jasnú a vyčerpávajúcu odpoveď, s ktorou sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje a súčasne na ňu poukazuje.

Aj podľa názoru odvolacieho súdu zhodne s názorom súdu prvého stupňa správne orgány oboch stupňov sa vecou náležite zaoberali, vo veci vykonali dokazovanie v zákonomnom rámci, v dostatočnom rozsahu, zistili riadne skutočný stav veci, z ktorého ustálili správny právny záver a v odôvodnení rozhodnutí v súlade so zákonom uviedli dôvody svojho rozhodnutia.

6.

Odvolací súd nepovažoval za dôvodnú ani odvoláciu námietku žalobcu, ktorou namietal, že v konaní pred prvostupňovým a aj žalovaným správnym orgánom boli porušené trestno právne zásady, zásady správneho konania a jeho právo na obhajobu a právo na spravodlivý proces ako obvineného zo správneho deliktu a že napadnuté rozhodnutia sú nezákonné a nedostatočne odôvodnené. Uvedené tvrdenia žalobcu skutkové okolnosti vyplývajúce z administratívneho spisu nepotvrdzujú, práve naopak potvrdzujú, že inšpektori prvostupňového správneho orgánu inšpekciu vykonali v úzkej súčinnosti so žalobcom, výsledky z vykonanej kontroly zhrnuté do protokolu zo dňa 12.12.2011 boli so žalobcom prerokované, žalobca počas celého konania bol informovaný o posupe správneho orgánu, mal právo sa k vykonaným dôkazom vyjadrovať, navrhovať dôkazy, preto nemožno súhlasiť s jeho tvrdením, že bolo porušené jeho právo na obhajobu a právo na spravodlivý proces ako obvineného zo správneho deliktu.

Taktiež nie je možné súhlasiť s jeho tvrdením, že rozhodnutia správnych orgánov sú nedostatočne odôvodnené. Vychádzajúc z obsahu odôvodnenia preskúmaného rozhodnutia žalovaného, ako aj z odôvodnenia prvostupňového správneho rozhodnutia odvolací súd konštatuje, že rozhodnutia správnych orgánov oboch stupňov spĺňajú zákonné kritéria ustanovené v § 47 ods. 3 správneho poriadku, a preto ich nie je možné považovať za nepreskúmateľné pre nedostatok dôvodov.

Odvolací súd nepovažoval za dôvodnú ani odvoláciu námietku žalobcu, ktorou namietal, že v konaní pred prvostupňovým a aj žalovaným správnym orgánom boli porušené trestno právne zásady a zásady správneho konania.

Podľa § 21 ods. 3 zákona č. 125/2006 Z.z. na konanie podľa § 4 písm. e/, § 6 ods. 1 písm. b/, d/ a e/, § 7 ods. 3 písm. d/, e/, i/ a s/, ods. 8 písm. b/ a ods. 9, § 12 ods. 2 písm. d/ až f/, § 19 a 20 sa vzťahujú všeobecné predpisy o správnom konaní, (Zákon č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (správny poriadok) v znení neskorších predpisov) ak tento zákon neustanovuje inak. Všeobecné predpisy o správnom konaní sa nevzťahujú na vydanie oprávnenia, preukazu, osvedčenia a povolenia podľa tohto zákona.

Skutkové zistenia danej veci potvrdzujú, že Inšpektorát práce uložil žalobcovi pokutu podľa § 19 ods. 2 písm. a/ bod 1/ zákona č. 125/2006 Z.z. za porušenie právnej povinnosti na úseku nelegálneho zamestnávania, pretože zistil, že žalobca nelegálne zamestnával v čase výkonu inšpekcie práce dňa 13.10.2011 o 8:20 hod. na pracovisku - Administratívna budova v J. J. na T. XX, fyzickú osobu- I. N. a nemal s ním založený žiadny pracovnoprávny vzťah podľa osobitného predpisu - Zákonníka práce. Zákonodarca na konanie podľa § 19 uvedeného zákona stanovil správnejmu orgánu povinnosť postupovať podľa právnej úpravy správneho poriadku (§ 21 ods. 3 označeného zákona). Zákon č. 125/2006 Z.z. ani správny poriadok neustanovuje špeciálnu právnu úpravu postupu správneho orgánu na konanie a rozhodovanie o administratívnom delikte, a preto bolo povinnosťou správneho orgánu v konaní a zisťovaní porušenia právnej povinnosti a vydania rozhodnutia o uznaní žalobcu za vinného z

porušenia právnej povinnosti a uloženia sankcie za administratívny delikt postupovať analogicky v zmysle trestnoprávnej úpravy tak, aby žalobcovi ako subjektu obvineného z administratívneho deliktu boli zabezpečené záruky, ktoré trestnoprávna úprava zaručuje obvinenému z trestného činu, a to predovšetkým právo na obhajobu svojich práv, spočívajúce v jeho práve vyjadrovať sa ku všetkým skutočnostiam kladeným mu za vinu. Vychádzajúc z právnej úpravy ustanovenej v § 19 v spojení s § 21 ods. 3 zákona č. 125/2006 Z.z. povinnosťou Inšpektorátu práce v konaní administratívneho trestania v danom prípade bolo vykonať dokazovanie v súlade s právnou úpravou ustanovenou v §§ 34 a nasl. správneho poriadku. Vykonávanie dokazovania a hodnotenie dôkazov zákonodarca zveril do právomoci správneho orgánu (§ 34 ods. 4, 5 správneho poriadku), ktorý určuje, ktoré dôkazy vykoná a ktoré nie. Nebolo preto povinnosťou Inšpektorátu práce vykonať dôkazy navrhnuté účastníkom konania. Pokiaľ správny orgán na základe vykonaného dokazovania vyhodnotením zadovážených a vykonaných dôkazov dospel k záveru, že z ustáleného skutkového základu bol preukázaný skutočný stav veci (§ 32 ods. 1 správneho poriadku), zakladajúci právny záver pre rozhodnutie, vo veci rozhodol a v odôvodnení rozhodnutia sa vypořiadal s námietkami a návrhmi žalobcu ako účastníka konania, postupoval v súlade so zákonom. Aj keď v konaní o administratívnom delikte a uložení sankcie zaň pre nedostatok špeciálnej úpravy administratívneho trestania je povinnosťou správneho orgánu je postupovať „*analogiae legis*“ podľa ustanovení obsahujúcich trestnoprávnu úpravu, a teda poskytnúť subjektu, voči ktorému je vyvodzovaná administratívna zodpovednosť záruky a práva, ktoré sú zakotvené v trestnom zákone a trestnom poriadku obvinenému z trestného činu, to však neznamená, že povinnosťou správneho orgánu v konaní o administratívnom delikte je postupovať striktnie podľa ustanovení Trestného poriadku a Trestného zákona, čo je len povinnosťou orgánov činných v trestnom konaní. Z týchto dôvodov pokiaľ správne orgány v danom prípade nevykonali dôkaz navrhnutý žalobcom - výsluch predmetného zamestnanca, ktorého inšpektori pri výkone inšpekcie vypočuli a s ktorým dôkazom bol žalobca oboznámený, prerokovaním protokolu, ktorú skutkovú okolnosť správne orgány v odôvodnení rozhodnutí aj náležite odôvodnili, nepostupovali v konaní v rozpore so zákonom, a teda nezaťažili konanie takou vadou, ktorá by mohla mať za následok nezákonnosť rozhodnutia.

V danej súvislosti odvolací súd dáva do pozornosti žalobcu, že právne posúdenie porušenia právnej povinnosti účastníkom konania (zákaz nelegálneho zamestnávania) a ukládanie sankcie za zistené porušenie patrí do výlučnej kompetencii správneho orgánu - v danom prípade Inšpektorátu práce. Zákonodarca umožňuje ingerenciu súdu do právneho posúdenia porušenia právnej povinnosti účastníkom konania len v zákonom rámci súdneho prieskumu (§§ 247 a nasl. OSP), keďže opačný postup by spôsobil zásah súdu do rozhodovacej právomoci správneho orgánu, čo nie je prípustné. Odvolací súd opakovane poukazuje na to, že povinnosťou súdu v procese súdneho prieskumu zákonnosti rozhodnutia a postupu žalovaného správneho orgánu je posúdiť, či postup a rozhodnutie správneho orgánu nevybočilo zo zákonného rámca, či skutkové zistenia, ktoré boli podkladom pre vydanie rozhodnutia boli zadovážené zákonným spôsobom a či úsudok správneho orgánu je v súlade s logickým a racionálnym uvažovaním. Vychádzajúc z uvedeného ako aj zo skutkových zistení vyplývajúcich z administratívneho spisu, ak inšpektori na základe vykonanej kontroly v danom prípade zistili, že žalobca svojim konaním naplnil znaky skutkovej podstaty správneho deliktu porušením právnej povinnosti ukladanej mu zákonom o nelegálnej práci a nelegálnom zamestnávani, za čo mu uložili sankciu - pokutu, skutkové zistenia zdokumentovali a tieto sa stali podkladom pre rozhodnutie Inšpektorátu práce oboch stupňov, odvolací súd zhodne ako súd prvého stupňa považoval ich postup za súladný so zákonom.

Pokiaľ žalobca v odvolaní vytýkal žalovanému, že vo svojom písomnom vyjadrení k žalobe, doručeným krajskému súdu dňa 17.02.2014, sa riadne nevypořiadal s jeho námietkami uvedenými v jeho žalobe, odvolací súd túto námietku považoval bez právneho významu, keď nie je povinnosťou žalovaného správneho orgánu vo vyjadrení k žalobe podať svoje stanovisko k jednotlivým žalobným dôvodom žalobcu vznesených v žalobe.

Vzhľadom k uvedenému vyššie ak žalobca v dôvodoch odvolania namietal, že súd prvého stupňa na základe vykonaných dôkazov dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam (§ 205 ods. 2 písm. d/ OSP), rozhodnutie krajského súdu vychádza nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 205 ods. 2 písm. f/ OSP

a postupom krajského súdu mu bola odňatá možnosť konať pred súdom (§ 221 ods. 1 písm. f/ OSP), bez bližšieho zdôvodnenia, odvolací súd dospel k záveru o nedôvodnosti uvedených odvolacích dôvodoch. Po preskúmaní danej veci odvolací súd mal preukázané, že súd prvého stupňa v procese súdneho prieskumu zákonnosti rozhodnutia a postupu žalovaného postupoval v súlade s právnou úpravou ustanovenou v druhej hlave piatej časti Občianskeho súdneho poriadku (§§ 247 a nasl.), náležite preskúmal zákonnosť rozhodnutia žalovaného a postup mu predchádzajúci v rozsahu žalobných dôvodov a v odôvodnení napadnutého rozsudku sa náležite vysporiadal so zásadnými žalobnými námietkami. Odvolací súd dospel k zhodnému záveru ako súd prvého stupňa, že žalobné námietky žalobcu neboli spôsobilé zvrátiť posúdenie jeho zodpovednosti za zistené protiprávne konanie, spočívajúce v nelegálnom zamestnávaní fyzickej osoby, zistený skutkový stav veci, ako aj jeho právne posúdenie. Odvolacie námietky žalobcu proti rozsudku krajského súdu preto odvolací súd vyhodnotil ako nedôvodné, ktoré nemohli mať za následok úspešnosť jeho odvolacieho návrhu.

Odvolací súd napadnutý rozsudok krajského súdu ako vecne a právne správny podľa § 250ja ods. 3 veta druhá OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP a s § 219 ods. 1, 2 OSP a s § 492 ods. 2 SSP potvrdil, stotožniac sa v zásade aj s dôvodmi jeho rozhodnutia (§ 219 ods. 2 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP), keď nezistil ani okolnosti, ku ktorým by musel prihliadať z úradnej povinnosti.

O náhrade trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodoval podľa § 250k ods. 1 OSP v spojení s § 246c ods. 1, s § 224 ods. 1 OSP a s § 492 ods. 2 SSP. Žalobcovi nepriznal náhradu trov tohto konania, keďže v tomto konaní bol neúspešný.

Senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v danej veci rozhodol pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z.z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 1. mája 2011).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok nie je prípustný.